

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/16/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5917010484
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5917010484.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudcov JUDr. Pavla Polku a JUDr. Vladimíra Kuráka, na verejnom zasadnutí konanom 10. apríla 2018 prejednal odvolanie podané obžalovaným I. V. proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 8T/87/2017 z 22.1.2018 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného I. V. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 8T/87/2017 z 22.1.2018 bol obžalovaný I. V. uznaný za vinného zo spáchania zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák. na skutkovom základe, že:

dňa 28.04.2016 v čase približne o 11.30 h na križovatke ulíc Za dráhou a Bystrická cesta v Ružomberku v blízkosti bytového domu G. P. XXXX/XX fyzicky napadol starších referentov operatívneho oddelenia Odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Ružomberku por. Mgr. Q. O. a npor. O. O. pri vykonávaní služobnej činnosti, kedy od obvineného v zmysle § 17a zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore požadovali podanie informácie k trestnému konaniu vedenému na Odbore kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Ružomberku pod ČVS:ORP-166/VYS-RK-2016 vo veci zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, 4 písm. b) Trestného zákona takým spôsobom, že potom čo dobrovoľne nasadol do služobného motorového vozidla značky KIA Ceed, evidenčné číslo RK294AV, sediac na zadnom sedadle vozidla kopol por. Mgr. Q. O. nohou do oblasti brucha v dôsledku čoho sa poškodený zohol, pričom následne ho kopol nohou do ľavej ruky a päťou udrel do oblasti ľavého líca, pričom sa pokúsil o útek z vozidla cez pravé zadné dvere, v čom sa mu snažil zabrániť npor. O. O., nar. XX.XX.XXXX, ktorý ho vyzval, aby upustil od svojho konania, avšak obvinený na danú výzvu nereagoval a fyzicky napadol aj npor. O. O. tak, že ho rukami chytil za prsty ľavej ruky, ktoré mu vykrúcal, pričom mu spôsobil zranenie pomliaždenie IV. prsta ľavej ruky s malou tržnou rankou, ktoré si vyžiadalo lekárske ošetrenie a dobu liečenia v trvaní 26 dní a poškodenému policajtovi por. Mgr. Q. O., nar. XX.XX.XXXX spôsobil popísaným konaním zranenia pomliaždenie IV. prsta ľavej ruky, pomliaždenie tváre v oblasti lícnej kosti vľavo ľahkého stupňa a pomliaždenie strednej časti brušnej steny ľahkého stupňa, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrenie a dobu liečenia v trvaní 26 dní.

Za tento trestný čin bol obžalovaný odsúdený podľa § 323 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák., podľa § 158 , § 38 ods. 2 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 9 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil

- výrok o treste uložený rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/10/2017 zo dňa 12.04.2017, právoplatný 12.04.2017, ktorým bol obžalovanému I. V. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 28 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, zároveň predmetným rozsudkom bol zrušený aj výrok o treste uložený trestným rozkazom Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/78/2016 zo dňa 06.10.2016, právoplatný 12.11.2016, ktorým mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 28 mesiacov, výkon ktorého mu súd podľa § 49 ods. 1 Trestného zákona, § 51 ods. 1 Trestného zákona podmienečne odložil a podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona mu uložil skúšobnú dobu s probačným dohľadom nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe na 4 roky,
- výrok o treste uložený trestným rozkazom Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/78/2016 zo dňa 06.10.2016, právoplatný 12.11.2016, ktorým mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 28 mesiacov, výkon ktorého mu súd podľa § 49 ods. 1 Trestného zákona, § 51 ods. 1 Trestného zákona podmienečne odložil a podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona mu uložil skúšobnú dobu s probačným dohľadom nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe na 4 roky.

Súčasne sa zrušili aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodeného por. Mgr. Q. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. XXX, okres P. S. s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku, proti výroku o vine, treste, aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, podal riadne a včas odvolanie obžalovaný I. V. prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch odvolania poukázal na to, že:

„a) výrok o vine

Z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní je nepochybné, že obaja poškodení policajti boli v čase zákroku oblečení v civilnom odevu.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní nepotvrdil, že by policajti svoju príslušnosť k policajnému zboru preukázali. Na otázku, či príslušnosť k policajnému zboru preukázali, totiž uviedol: „Spýtal sa ma, či ho poznám. A to bol ten šofér, ten menší, Ja som ho poznal ešte pred 6 rokmi, pretože behával s pánom Celkom, preto som si myslel, že sú asi z polície. Ale nevedel som, či sú v službe.“ Z toho vyplýva, že obžalovaný nemohol vedieť, či ide o služobný zákrok.

Obaja poškodení policajti O. O. i Q. O. zhodne uviedli, že oni príslušnosť k policajnému zboru preukázali iba služobným odznakom, resp. preukazom. Zhodne teda priznali, že svoju príslušnosť k policajnému zboru nepreukázali zákonným spôsobom.

Takéto skutkové zistenie vyvodil z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní i súd 1. stupňa, pričom z neho pri rozhodovaní vychádzal. Avšak namiesto toho, aby tento ich postup vyhodnotil ako nezákonný, a vyvodil z toho tomu zodpovedajúci právny názor svedčiaci v prospech obžalovaného, toto skutkové zistenie vyhodnotil nesprávne. Údajnú zákonnosť postupu policajtov pri zákroku pravdepodobne vyvodil z toho, že obžalovaný vedel o tom, že sú policajti. Tento právny názor súdu 1. stupňa však nemá oporu v platnej právnej úprave. Tá totiž nerozlišuje, či niekto vie, alebo nevie, že určitá osoba v civilnom odevu je, alebo nie je policajt.

Podľa § 1 ods. 3 zákona NR SR č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení účinnom ku dňu 28. 04. 2018, keď sa mal stať žalovaný skutok (ďalej len „zákon o PZ“) policajný zbor sa vo svojej činnosti riadi ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi a medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa § 15 ods. 1 zákona o PZ, policajti v občianskom odevu povinne preukazujú príslušnosť k Policajnému zboru pred začatím služobného zákroku ústnym vyhlásením a služobným preukazom alebo odznakom služby kriminálnej polície, alebo finančnej polície.

Z citovaného ustanovenia čl. 2 ods. 2 Ústavy SR nepochybné vyplýva, že štátne orgány sú oprávnené (a teda aj povinné) konať v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Je ústavne nekonformné požadovať, aby osoba, ktorá prišla do kontaktu s policajtmi v civilnom odevu bola vystavená tomu, aby sama zisťovala, či zo strany týchto policajtov ide, alebo nejde o služobný zákrok. Prípadná vedomosť v zmysle ktorej táto osoba vie, že niekto môže byť policajt, nemôže byť na jej ťarchu. A nemôže to mať za následok akúsi prezumpciu služobného zákroku. Táto osoba predsa nemôže vedieť, z akého dôvodu ju

policajti kontaktovali. Jedinou osobou, ktorá pozná dôvod kontaktovania určitej osoby, je totiž samotný policajt.

Vzhľadom na ústavnú úpravu činnosti štátnych orgánov je striktno upravený postup policajtov pri vykonávaní služobného zákroku. Z citovaného ustanovenia § 15 ods. 1 zákona o PZ vyplýva, že zákrok policajta v občianskom odevu je služobným zákrokom iba v prípade kumulatívneho splnenia týchto zákonných podmienok:

policajt musí urobiť ústne vyhlásenie „Polícia“ (§ 13 ods. 2 písm. d) zákona o PZ),

policajt musí predložiť preukaz alebo odznak služby kriminálnej polície, alebo finančnej polície,

k ústnemu vyhláseniu podľa bodu 1. a predloženiu služobného preukazu, resp. odznaku podľa bodu 2. musí dôjsť pred začatím samotného zákroku.

Teda ešte predtým, ako policajt v civilnom odevu oznámi osobe, ktorú kontaktuje, dôvod, pre ktorý ju kontaktuje, je povinný vykonať kroky uvedené vyššie pod bodmi č. 1. až 3. Ide o bezvýnimčnú podmienku, ktorá musí byť splnená VŽDY, To, či v nejakej konkrétnej situácii o služobný zákrok ide, alebo nejde, nemôže byť prenesené na plecia toho, s kým policajti konajú. Á je jedno, či ide o osobu, ktorá vie, že niekto je policajt, iba policajt totiž vie, z akého dôvodu určitú osobu kontaktoval, a žiadal od nej nejaké informácie. Nie je akceptovateľné, aby bolo na ťarchu určitej osoby pátrať a zisťovať prečo ju policajt oslovil, a či ide, alebo nejde o služobný zákrok. (Ne) splnenie povinnosti zákonným spôsobom preukázať príslušnosť k policajnému zboru je jednoznačným rozlišovacím kritériom, ktoré determinuje, či v konkrétnej situácii ide, alebo nejde o služobný zákrok. Keďže poškodení ako policajti v civilnom odevu svoju zákonnú povinnosť nespĺnili, nešlo o služobný zákrok a poškodeným nemožno priznať postavenie verejného činiteľa, ktorých činnosť požíva osobitnú ochranu podľa § 323 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Nakoľko zo strany poškodených nedošlo k výkonu právomoci verejného činiteľa, prípadné použité násilie zo strany obžalovaného nemohlo mať z objektívnych dôvodov za cieľ pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa, resp. nemohlo byť z objektívnych dôvodov použité pre výkon právomoci verejného činiteľa.

c) porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku

Podľa § 2 ods. 9 TP každý, proti komu sa vedie trestné konanie, má právo na obhajobu.

Podľa § 2 ods. 10 TP orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 14 TP strany sú si v konaní pred súdom rovné.

Obžalovaný, realizujúc právo na obhajobu zakotvené v ustanovení § 2 ods. 9 TP, celkovo trikrát (vyšetrovateľovi, prokurátorovi i súdu 1. stupňa) navrhol, aby ako dôkaz bola vykonaná rekonštrukcia, resp. bol vykonaný vyšetrovací pokus, ktorého účelom malo byť preverenie tvrdenia obžalovaného, podľa ktorého mu zranenie na tvári spôsobil poškodený policajt Q. O. ním popísaným mechanizmom, a to skôr, ako on jemu. Teda, že ho napadol ako prvý.

Poškodený Q. O. poprel, že by obžalovaného napadol ním popísaným spôsobom a poškodený O. O. v čase, keď sa to malo stať, za seba nevidel. Toto napadnutie sa malo odohrať práve za chrbtom poškodeného O. O., mimo jeho zorného poľa, keďže v rozhodujúcom čase sedel na mieste vodiča. Na hlavnom pojednávaní poškodený Q. O. uviedol, že „...nejakých 5 sekúnd...“ nevnímal zrakom, čo sa deje za ním v priestore zadných sedadiel vozidla, počas ktorých „...je možné...“, aby niekto v priestore zadných sedadiel napadol iného. Tento, sediac na sedadle vodiča a nevidiac, čo sa deje za jeho chrbtom, nemohol potvrdiť a ani vyvrátiť, či došlo, alebo nedošlo k napadnutiu obžalovaného zo strany poškodeného Q. O.. Za tohto stavu sa nedalo inak, ako vykonaním dôkazu navrhnutého obžalovaným, preveriť tvrdenie obžalovaného o mechanizme a teda aj okamihu vzniku jeho zranenia na tvári.

Keďže obvinený presne popísal mechanizmus, akým malo jeho zranenie vzniknúť a súčasne tvrdil, že mu zranenie spôsobil poškodený policajt Q. O., bolo nevyhnutné navrhnutý dôkaz vykonať.

Pokiaľ vyšetrovateľ tvrdil, že čo sa týka vzniku zranení poškodeného Q. O., tak k mechanizmu vzniku jeho zranení sa vyjadril znalec z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia MUDr. X. X. vo svojom znaleckom posudku číslo 08/2016 ako aj v jeho nasledovnom doplnku číslo 01/2017, toto je pravdou. Tento znalec sa však vôbec nezaoberal zranením obžalovaného a teda sa nemohol vyjadríť ani k mechanizmu jeho vzniku. Takúto znaleckú úlohu totiž nedostal.

Orgány činné v trestnom konaní (vyšetrovateľ i prokurátor) a aj súd 1. stupňa bezdôvodne neakceptovali návrh obžalovaného na vykonanie rekonštrukcie, resp. vyšetrovacieho pokusu, ktorý dôkaz mohol

potvrdiť verziu udalostí tak, ako ich popísal obžalovaný. A síce, že on bol napadnutý ako prvý a z jeho strany išlo iba o reakciu na napadnutie zo strany poškodeného policajta Q. O..

Obžalovaný nemal žiadny dôvod (motív) na napadnutie policajta. V čase skutku (28.04.2016) nebolo voči nemu vedené žiadne trestné stíhanie. Trestné konania, ktoré boli skončené počas tohto trestného konania, sa totiž týkali skutkov, ktoré obžalovaný spáchal po 28. 04. 2016 (Okresný súd Ružomberok sp. zn. 1T/78/2016 - skutok zo dňa 18.06.2016, Okresný súd Ružomberok sp.zn. 1T/10/2017 - skutok zo dňa 13.10.2016). A ani preverenie jeho údajnej možnej účasti na krádeži vlámaním v pohostinstve U Kaprála nevedlo do dnešného dňa ani len k jeho vypočutiu v postavení svedka, resp. podozrivého.

Z ustanovenia § 2 ods. 10 TP vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní sú jednak povinné postupovať tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie a taktiež s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace proti obvinenému i tie svedčiace v jeho prospech, pričom v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Je zrejmé, že v prípade, ak by bol vykonaním navrhnutého dôkazu preukázaný vznik zranenia obvineného ním uvedeným spôsobom, najneskôr v okamihu vzniku tohto zranenia by prestalo ísť zo strany policajtov o služobný zákrok v zmysle zákona o PZ (samozrejme iba za predpokladu, ak by vzhľadom na vyššie uvedené služobným zákrokom dovedy vôbec bolo). Navrhnutý dôkaz ma! objasniť okolnosti svedčiace v prospech obžalovaného, ktoré až doteraz objasnené neboli. Ich obsah mohol a môže byť rozhodujúci pre posúdenie trestnej zodpovednosti obžalovaného. Nakoľko nejde o dôkaz, ktorý by mohol obstarat' obžalovaný sám, bolo povinnosťou súdu 1. stupňa tento vykonať. Iba tak mohlo byť pri dodržaní dikcie § 2 ods. 10 Trestného poriadku v plnej miere rešpektované právo obžalovaného na obhajobu a rešpektovaná rovnosť strán v konaní pred súdom v zmysle § 2 ods. 14 TP.

Pokiaľ súd 1. stupňa odôvodnil nevykonanie tohto dôkazu výpoveďou MUDr. U. B., toto nie je namieste. Táto svedkyňa sa totiž nevedela vyjadriť k okamihu, kedy mu malo zranenie vzniknúť. Mohlo teda vzniknúť aj v okamihu, ktorý popísal obžalovaný. Rovnako vyjadrenie znalca MUDr. Stanislava Kollára, že obžalovaný môže mať pod vplyvom návykových látok sklony k nepravdivému a alibistickému spracovaniu udalostí, nie je dôkazom o tom, že zranenie obžalovaného nemohlo vzniknúť tak, ako to uviedol obžalovaný.

Vo svetle uvedených skutočností nevidím žiadny dôvod na to, aby obžalovaný niesol zodpovednosť za následok, ktorý vznikol z dôvodu poškodenými nezvládnutého služobného zákroku a ktorý si zavinili oni sami ich nezákonným postupom.

S ohľadom na uvedené skutočnosti obžalovaný navrhuje, aby súd postupom podľa § 322 ods. 3 TP sám vo veci rozhodol rozsudkom a obžalovaného spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. b) TP, resp. odvolaním napadnutý rozsudok na základe § 321 ods. 1 písm. a), b), c) TP zrušil a podľa § 322 ods. 1 TP vrátil súdu 1. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol“.

Na podklade podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolanie obžalovaného I. V. nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Okresný súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, taktiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia okresného súdu, krajský súd nemá žiadne pochybnosti, že súdený skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný I. V.. V tomto smere okresný súd veľmi výstižne a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o vine obžalovaného. Na takomto základe potom okresný súd vyvodil z dôkazov o podstate súdeného trestného činu zistenia, ktoré sú správne. Dôvody napadnutého rozsudku sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Odvolací súd znovu pripomína, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii vysoko kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolaciemu súdu nezostáva nič iné, len v podrobnostiach poukázať na veľmi správne a erudované dôvody, na ktorých samosudkyňa okresného súdu založila svoje odsudzujúce rozhodnutie.

Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvého stupňa:

„Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že obžalovaný I. V. sa k trestnej činnosti nepriznal. Spáchanie skutku je preukázané výpoveďami svedkov poškodených, príslušníkov PZ por. Mgr. Q. O. a npor. O. O., ktorí popisali, že vykonávali služobnú činnosť v zmysle § 17a zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore, pričom ako videli prechádzať obžalovaného cez ulice Bystrická cesta na ulici Za dráhou, tak sa pri ňom pristavili, vystúpili z auta, preukázali sa služobnými preukazmi, odznakmi kriminálnej polície a požiadali ho, aby išiel s nimi na políciu podať vysvetlenie ku krádeži v Pohostinstve Kaprál. Obžalovaný s tým súhlasil, nasadol na zadné sedadlo za vodiča do motorového vozidla a následne sediac na zadnom sedadle vozidla kopol nohou Q. O. do oblasti brucha v dôsledku čoho sa poškodený zohol, potom ho kopol nohou do ľavej ruky a päťou udrel do oblasti ľavého líca, pričom sa pokúsil o útek z vozidla cez pravé zadné dvere, pričom poškodený Q. O. sa ho snažil rukami držať za nohy, obžalovaný sa plazil k pravým dverám, kopal nohami, tieto otvoril a vyšiel pravými zadnými dverami z auta von, načo pribehol k autu poškodený O. O., ktorý ho vyzýval, aby upustil od svojho konania, na to však obžalovaný nereagoval, fyzicky napadol O. O. tak, že ho chytil rukami na prst ľavej ruky, ktorý mu vykrúcal, pričom mu spôsobil zranenie, pomliaždenie IV. prsta ľavej ruky s malou tržnou rankou, následne obidvaja poškodení obžalovaného zvalili na zem a nasadili mu putá. Konaním obžalovaného boli spôsobené zranenia poškodenému por. Mgr. Q. O., a to pomliaždenie IV. prsta ľavej ruky, pomliaždenie tváre v oblasti lícnej kosti vľavo ľahkého stupňa, pomliaždenie strednej časti brušnej steny ľahkého stupňa, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrenie a dobu obmedzenia obvyklého spôsobu života v trvaní 26 dní. Taktiež konaním obžalovaného bolo spôsobené ublíženie na zdraví poškodenému npor. O. O., a to pomliaždenie IV. prsta ľavej ruky s malou tržnou rankou, ktoré si vyžiadalo lekárske ošetrenie a dobu liečenia v trvaní 26 dní. Vznik zranenia ako aj mechanizmus vzniku zranenia u poškodených por. Mgr. Q. O. a npor. O. O. sú aj potvrdené znalcom z odboru zdravotníctvo, farmácia MUDr. Jánom Jelenčíkom, ktorý popísal aké zranenia poškodení por. Mgr. Q. O. a npor. O. O. utrpeli dňa 28.04.2016, pričom konštatoval, že mechanizmom vzniku zranení zodpovedá tvrdenia poškodených tak, ako ich uviedli vo svojich výpoveďach. Zároveň znalec potvrdil, že obidva poškodení v súvislosti so zranením boli obmedzovaní v obvyklom spôsobe života po dobu 26 dní, pričom u O. O. toto obmedzenie v obvyklom spôsobe života spočívalo v bolestivosti a v obmedzení pohyblivosti, keďže 14 dní mal na IV. prste ľavej ruky založenú hliníkovú dlahu. U poškodeného Q. O. obmedzenie obvyklého spôsobu života v trvaní 26 dní spočívalo, že nemohol vykonávať činnosti spojené s väčšou fyzickou námahou. Taktiež nepriamo spáchanie skutku je preukázané výpoveďou svedka J. J., ktorý potvrdil, že videl ako dvaja muži nakladajú obžalovaného do motorového vozidla, videl, že obžalovaný ležal na zemi a títo dvaja muži ho zdvihli zo zeme a naložili do auta, do pravej strany vozidla. Z ďalších listinných dôkazov mal súd za preukázané, že obžalovaný v čase spáchania skutku bol pod vplyvom drog, nakoľko v jeho moči bola zistená prítomnosť amfetamínu, metamfetamínu, ako aj kanabionoidov. Zo znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria MUDr. Stanislava Kollára mal súd za preukázané, že obžalovaný netrpel vážnou duševnou poruchou v pravom slova zmysle, že v čase spáchania skutku mal znížené ovládacie schopnosti, ktoré boli výlučne spôsobené toxickým vplyvom drog požitých v tom čase, pričom účinky v danom čase bol schopný predvídať. Obžalovaný je konzumentom alkoholu, marihuany a pervitínu, avšak u neho sa nejedná o závislosť od týchto látok, ale o škodlivé užívanie nedosahujúce úroveň závislosti. Obžalovaný môže mať sklony k nepravdivému a alibistickému spracovaniu udalostí, počas ktorých bol pod vplyvom návykových látok. Z výpovede svedkyne MUDr. U. B. vyplynulo, že obžalovaný mal povrchové oderky na krku a tvári a mal aj mierny opuch lícnej kosti vpravo, avšak obžalovaný jej uviedol, že predmetné zranenia mu boli spôsobené pri pacifikovaní policajtmi, teda nie tak, ako to uviedol vo svojej výpovedi obžalovaný. Z vyššie

uvedených dôkazov mal súd za preukázané, že zranenia, ktoré utrpel obžalovaný, a ktoré boli popísané aj svedkyňou MUDr. U. B., boli spôsobené policajtmi, ale v čase, keď obžalovanému zabraňovali v úteku z motorového vozidla, do ktorého dobrovoľne nastúpil. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti súd zamietol návrh obhajcu a obžalovaného na vykonanie rekonštrukcie skutku za účelom zistenia zranení obžalovaného z dôvodu, že je to neúčelné a nadbytočné a výpoveď obžalovaného aj vzhľadom na závery znaleckého posudku MUDr. Stanislava Kollára a výpoveď svedkyne MUDr. U. B. považuje za účelovú. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd je toho názoru, že vykonaným dokazovaním boli riadne preukázané spáchanie skutku, aj naplnenie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona a bolo riadne preukázané, že tohto skutku sa dopustil práve obžalovaný I. V.“.

Krajský súd ďalej poznamenáva, že pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení, získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu vecí a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v prospech obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami.

Súd prvého stupňa sa zaoberal a vysporiadal s návrhmi na dokazovanie, skutkovou a právnou argumentáciou strán v konaní pri dodržaní princípov kontradiktórnosti konania. Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Krajský súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovaného.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák. aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení.

Podľa § 323 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, kto použije násilie a) v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa, alebo b) pre výkon právomoci verejného činiteľa, potrestá sa odňatím slobody na jeden rok až päť rokov. Odňatím slobody na tri roky až osem rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a) a spôsobí ním ublíženie na zdraví, b) a spôsobí ním väčšiu škodu, c) závažnejším spôsobom konania, alebo d) proti orgánu činnému v trestnom konaní alebo súdu.

Objektom tohto trestného činu je záujem na ochrane nerušeného výkonu právomoci verejného činiteľa.

Objektívna stránka tohto trestného činu spočíva v použití násillia zo strany páchatela v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa alebo pre jeho výkon. Z časového hľadiska musí použitie násillia pri konaní, ktoré je uvedené v písm. a) predchádzať výkonu právomoci, alebo k nemu môže dôjsť pri výkone právomoci.

Pojem verejného činiteľa vymedzuje Trestný zákon v ustanovení § 128 ods. 1 zo štyroch základných hľadísk a ak niektoré z týchto hľadísk nie je splnené, nejde o verejného činiteľa:

- 1./ musí ísť o voleného funkcionára alebo iného zodpovedného pracovníka orgánu štátnej správy a samosprávy, súdu alebo iného štátneho orgánu alebo príslušníka ozbrojených síl, alebo ozbrojeného zboru, súdneho exekútora, člena lesnej, vodnej, rybárskej alebo poľovníckej stráže, člena stráže prírody a osobu, ktorá má oprávnenia člena stráže prírody;
- 2./ musí sa podieľať na plnení úloh spoločnosti a štátu;
- 3./ musí pritom používať právomoc, ktorá mu bola zverená v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh;
- 4./ trestný čin musí byť spáchaný v súvislosti s touto právomocou a zodpovednosťou.

Aby poškodený mohol byť považovaný za verejného činiteľa nepostačuje len správne zistenie, že v čase činu bol príslušníkom Policajného zboru SR, a že sa podieľal na plnení úloh spoločnosti

a štátu, ktorými treba rozumieť výkon dôležitých verejných funkcií. Súčasne musí byť splnená aj podmienka, že realizoval prítomnú právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená. Výkonom právomoci sa rozumie najmä rozhodovanie. Obsah pojmu právomoc totiž nenapĺňa akékoľvek zákonné ustanovenie určujúce verejnému činiteľovi spôsob a hranice jeho konania. Pri zisťovaní pojmu „právomoc“ je potrebné vo všeobecnosti vychádzať z osobitných všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich pôsobnosť, oprávnenia a povinnosti toho - ktorého subjektu v postavení verejného činiteľa. Oprávnenia a povinnosti verejných činiteľov priznávajú a stanovujú osobitné zákony, na tom ktorom úseku verejnej správy. Ide predovšetkým o procesné normy - Trestný poriadok, Civilný sporový poriadok, Správny zákon, ďalej sú to zákony stanovujúce postavenie a úlohy ozbrojených zborov a mestskej polície (konkrétne zákon o Policajnom zbore č. 171/1993 Z.z.). Na to, aby konkrétny verejný činiteľ realizoval právomoc v zmysle § 323 ods. 1) Tr. zák. musia byť súčasne splnené nasledovné podmienky:

- musí ísť o rozhodovanie o právach alebo povinnostiach fyzických a právnických osôb,
- oprávnenie rozhodovať musí byť explicitne priznané ústavou SR, ústavným zákonom alebo zákonom,
- a také rozhodovanie musí obsahovať prvok moci a rozhodovania.

Podľa § 17a zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších zmien a doplnkov, policajt je oprávnený požadovať potrebné informácie od osoby, ktorá môže prispieť k objasneniu skutočností dôležitej na odhalenie trestného činu a na zistenie jeho páchatel'a; to neplatí, ak ide o osobu uvedenú v § 17 ods. 5 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1993/171/20170501>>.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona, policajt v občianskom odevu povinne preukazuje príslušnosť k Policajnému zboru pred začatím služobného zákroku ústnym vyhlásením a služobným preukazom alebo odznakom služby kriminálnej polície, alebo finančnej polície.

V konaní bolo bezpečne preukázané, že v kritickom čase hliadka OKP v zložení por. Mgr. Q. O. a npor. O. O. počas operatívno-pátracej činnosti vykonávanej na základe úloh z plánu spoločného postupu vyšetrovania veci pod sp.zn. ČVS:ORP-166/VYS-RK-2016 podľa § 17a zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore bola od obžalovaného oprávnená požadovať podanie informácie k trestnému konaniu vedenému na Odbore kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Ružomberku pod ČVS:ORP-166/VYS-RK-2016 vo veci zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, 4 písm. b) Trestného zákona. Bolo preukázané, že poškodení - príslušníci polície sa obžalovanému preukázali aj odznakom kriminálnej polície. Po tom, ako bol poškodenými poučený v zmysle ustanovení § 17a a § 17 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore a po tom, ako bol vyzvaný, aby sa ihneď dostavil na útvar polície za účelom podania vysvetlenia, nastúpil do služobného motorového vozidla, pričom pri vykonávaní služobných úkonov, a to v súvislosti s jeho predvedením v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z.z. v úmysle úteku zo služobného motorového vozidla obžalovaný bezdôvodne fyzicky napadol poškodených a spôsobil im ublíženie na zdraví.

Odvolací súd v posudzovanom prípade ďalej zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Odvolací súd uvádza, že obžalovaný primárne namieta v podrobnom odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t.j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne, a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Obžalovaný odvolanie založil aj na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

V súvislosti s odvolacími námietkami obžalovaného, že okresný súd nerealizoval ním predstreté dôkazné návrhy, krajský súd uvádza, že navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrh strán konania na vykonanie dokazovania, sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania, a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý stranou konania navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie.

Súd prvého stupňa si splnil svoju povinnosť a riadne v písomnom odôvodnení rozsudku rozviedol svoje argumenty, pre ktoré odmietol návrhy obžalovaného I. V. na doplnenie dokazovania.

Vinu obžalovaného mal krajský súd, rovnako ako okresný súd, preukázanú predovšetkým na základe priamych dôkazov - výpovedí poškodených por. Mgr. Q. O. a npor. O. O.. Odvolací súd zdôrazňuje, že pri hodnotení vierohodnosti svedka je súd povinný prihliadať najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedka, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedal, k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka (poškodeného) k obžalovanému alebo poškodenému, teda či svedok s obžalovaným alebo poškodeným je v príbuzenskom vzťahu, resp. (ne)priateľskom, susedskom či zamestnávateľskom vzťahu, prípadne v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti. Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného, často hmotného záujmu svedka na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčiny vyplývajúce či už z pozitívneho alebo negatívneho pomeru medzi svedkom a obžalovaným alebo svedkom a poškodeným, ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je. Pritom nemožno opomenúť, že svedok na rozdiel od obžalovaného má zákonnú povinnosť vypovedať pravdu, a preto logicky i právne vždy musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak.

Podľa názoru odvolacieho súdu poškodení presvedčivo usvedčujú obžalovaného zo spáchania súdeného skutku a krajskému súdu nie sú známe žiadne skutočnosti spochybňujúce vierohodnosť ich výpovedí. Krajský súd nezistil ani relevantný motív poškodených na krivé obvinenie obžalovaného. Výpovede menovaných svedkov krajský súd považuje za logické, presvedčivé, zrozumiteľné, pravdivé a vierohodné. V predmetnej veci obhajoba nepreukázala, že by poškodení vypovedali nepravdu o podstatných okolnostiach spáchania súdeného skutku. Uvedené priame dôkazy logicky prepájajú aj ďalšie dôkazy vykonané v predmetnej veci - výpovede svedkov J. J., MUDr. U. B., tiež znalecký posudok z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, ktorý na obžalovaného vypracoval súdny znalec MUDr. Stanislav Kollár, znalecký posudok z odboru zdravotníctvo a farmácia, vypracovaný MUDr. Jánom Jelenčíkom na zranenia poškodených.

Krajský súd uzatvára, že súd prvého stupňa rozhodol správne, keď priebeh skutkového deja ustálil tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku.

K výroku o treste

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela (retribúcia).

Podľa § 34 ods. 2, 3, 4 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchatela za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatelovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu súd uloží trest straty čestných titulov a vyznamenaní, trest straty vojenskej a inej hodnosti, trest prepadnutia majetku, peňažný trest, trest prepadnutia veci, trest zákazu činnosti alebo trest zákazu účasti na verejných podujatiach, ak bol taký trest uložený už skorším rozsudkom a ak tomu nebráni ustanovenie § 34 ods. 7.

Podľa § 42 ods. 3 Tr. zák. ustanovenie o súhrnnom treste sa nepoužije, ak skoršie odsúdenie je takej povahy, že sa na páchatela hľadí, ako keby nebol odsúdený.

Súhrnný trest podľa zásad uvedených v § 42 ods. 1 Tr. zák. sa uloží iba v prípade viacčinného súbehu, a to len vtedy, ak páchatel bol za časť retrospektívne sa zbierajúcej trestnej činnosti odsúdený a ak je možné na také odsúdenie prihliadať. Hranicu teda tvorí vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku (trestného rozkazu) súdom prvého stupňa. Vždy je to časovo prvé odsúdenie, ku ktorému v celom trestnom konaní dôjde, vrátane opravného konania. Súhrnný trest nastupuje namiesto úhrnného trestu, ktorý by inak bol páchatelovi uložený, ak by sa o všetkých zbierajúcich sa trestných činoch rozhodovalo v spoločnom konaní. Znamená to, že odsúdený musí byť pri súhrnnom treste v zásade v rovnakej situácii ako v prípade trestu úhrnného, t.j. ako keby bolo o všetkých spáchaných trestných činoch rozhodnuté v jednom konaní.

Treba súhlasiť s právnym názorom okresného súdu, že v prípade obžalovaného I. V. sú splnené podmienky pre uloženie súhrnného trestu v zmysle § 42 ods. 1 Tr. zák. vo vzťahu k výroku o treste, ktorý

bol obžalovanému uložený rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/10/2017 z 12.4.2017 a vo vzťahu k výroku o treste, ktorý bol obžalovanému uložený trestným rozkazom Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/78/2016, doručený obžalovanému do vlastných rúk 3.11.2016. Je nesporné, že v teraz prebiehajúcom konaní súdený skutok obžalovaný dokonal predtým, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok, resp. trestný rozkaz vo vyššie uvedených veciach Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/10/2017 a sp.zn. 1T/78/2016. Na tomto mieste poukazuje nadriadený súd na ustanovenie § 353 ods. 6 Tr. por., podľa ktorého trestný rozkaz má povahu odsudzujúceho rozsudku. Účinky spojené s vyhlásením rozsudku nastávajú doručením trestného rozkazu obvinenému. Rovnako treba pripomenúť, že medzi teraz súdeným zločinom útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák. (skutok spáchaný 28.4.2016), a prečinom krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. b) Tr. zák., prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. (skutok spáchaný 18.6.2016 - vec Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/78/2016) a zločinom lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., a prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. (skutok spáchaný 13.10.2016 - vec Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/10/2017) existuje ničím neprerušený viacčinný súbeh.

Pozornosti krajského súdu však neušlo, že obžalovanému mal byť uložený trest odňatia slobody aj s použitím tzv. asperačnej zásady (zostrenia trestu) podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., vzhľadom k tomu, že obžalovaný spáchal viac úmyselných trestných činov viacerými skutkami, z ktorých dva sú zločiny a tri sú prečiny. So zreteľom na okolnosť, že odvolanie bolo podané iba obžalovaným, krajský súd nemohol napraviť vyššie uvedené pochybenie okresného súdu a zmeniť výrok o treste, tak aby zodpovedal stavu vecí a zákonu, pretože by došlo k zmene k horšiemu, t.j. v neprospech obžalovaného a krajský súd by porušil zásadu zákazu reformatio in peius, ktorá je definovaná v ustanoveniach § 322 ods. 4 písm. b) a § 327 ods. 2 Tr. por. V uvedených súvislostiach treba pripomenúť, že za zmenu v neprospech obvineného je nutné považovať akúkoľvek zmenu v niektorom z výrokov rozsudku.

Krajský súd, rovnako ako súd prvého stupňa, dospel k záveru, že v prípade obžalovaného neexistuje ani jedna poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 Tr. zák., len jedna priťažujúca okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Tr. zák. (bol už za trestný čin odsúdený a na túto okolnosť je možné prihliadať).

Podľa názoru krajského súdu súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 9 mesiacov, t.j. na dolnej hranici trestnej sadzby zvýšenej podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. za celý súhrn zbiehajúcej sa trestnej činnosti dostatočne, primerane a spravodlivo zohľadňuje účel trestu z hľadiska jeho individuálnej i generálnej prevencie a možno dôvodne očakávať, že takýto druh trestu i jeho výmera zabezpečí najmä prevýchovu obžalovaného tak, aby sa obžalovaný stal vzorným občanom tejto spoločnosti. Možno uzavrieť, že v osobe obžalovaného ide o nenapraviteľného páchatela, ktorý sa opakovane dopúšťa úmyselnej trestnej činnosti. Z odpisu z registra trestov je zistiteľné, že obžalovaný bol doposiaľ osemkrát súdne potrestaný, z toho v siedmich prípadoch bolo na jeho prevýchovu pôsobené nepodmienečným trestom odňatia slobody. Bohatá kriminálna minulosť obžalovaného a z nej vyplývajúci evidentný sklon obžalovaného k páchaniu trestnej činnosti charakterizuje jeho osobu ako obtiažne prevychovateľného páchatela, u ktorého doposiaľ ukladané tresty ani v jednom prípade nespĺnili svoj prevýchovný účel z hľadiska individuálnej prevencie trestu.

Stavu vecí a zákonu zodpovedá aj zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním súdených trestných činov bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom rozsudku, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.